

ΤΡΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Εκείνη τη νύχτα έμεινε ξάγρυπνος στο κρεβάτι του, να κοιτάζει το ρολόι στο κομοδίνο.

Ήταν το πιο βαρετό βράδυ που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί. Η μαμά του μαγεύριψε κατεφυγμένα λαζάνια, αλλά εξουθενώθηκε τόσο πολύ, που αποκοιμήθηκε στον καναπέ στα πρώτα πέντε λεπτά του «EastEnders». Ο Κόννορ το σιχαινόταν αυτό το σίριαλ, αλλά φρόντισε να της το γράψει· μετά την σκέπασε με ένα πάπλωμα και πήγε να πλύνει τα πιάτα.

Το κινητό της μητέρας του χτύπησε μία φορά, αλλά χωρίς να την ξυπνήσει. Ο Κόννορ είδε πως ήταν η μαμά της Λίλυ, άφησε όμως να βγει ο τηλεφωνητής. Έκανε τα μαθήματά του στο τραπέζι της κουζίνας, αλλά σταμάτησε πριν φτάσει στην Έκθεση Ζωής, την εργασία που τους είχε βάλει η κυρία Μαρλ, πήγε στο δωμάτιό του και χαζολόγησε λίγο στο διαδίκτυο. Ύστερα έπλυνε τα δόντια του κι έπεσε στο κρεβάτι. Δεν είχε προλάβει καλά καλά να σβήσει το φως, όταν ήρθε η μητέρα του με πολύ απολογητική διάθεση –αλλά και παραζαλισμένη– να τον φιλήσει και να τον καληνυχτίσει.

Έπειτα από λίγα λεπτά την άκουσε να κάνει εμετό στο μπάνιο.
«Μήπως θες βοήθεια;» της φώναξε από το κρεβάτι του.

«Όχι, καλέ μου...» απάντησε αδύναμα η μαμά του. «Έχω συνηθίσει πια».

Εκεί ήταν το θέμα. Είχε συνηθίσει και ο Κόνορ. Η δεύτερη και η τρίτη μέρα μετά τη θεραπεία ήταν πάντα οι δύο χειρότερες, τότε αισθανόταν πιο κουρασμένη, τότε έκανε πιο συχνά εμετό. Είχε φτάσει να φαίνεται σχεδόν φυσιολογικό.

Έπειτα από λίγο ο εμετός σταμάτησε. Ο Κόνορ άκουσε τον ήχο του διακόπτη του μπάνιου και την πόρτα του υπνοδωματίου της να κλείνει.

Όλα αυτά πριν από δύο ώρες. Από κείνη τη στιγμή ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και περίμενε.

Τι όμως;

Το ρολόι στο κομοδίνο του έλεγε 12:05. Έπειτα έδειξε 12:06. Κοίταξε προς το παράθυρο του δωματίου του, που ήταν θεόκλειστο, παρόλο που η νύχτα ήταν ακόμα ζεστή. Η ώρα πήγε 12:07.

Σηκώθηκε, πλησίασε το παράθυρο και κοίταξε έξω.

Το τέρας στεκόταν στον κήπο του και τον κοιτούσε στα μάτια.

Άνοιξε, είπε το τέρας, με φωνή τόσο καθαρή, θαρρείς και δεν υπήρχε τζάμι ανάμεσά τους. Θέλω να σου μιλήσω.

«Ναι, καλά...» αποκρίθηκε ο Κόνορ χαμπλόφωνα. «Ακριβώς αυτό θέλουν πάντα τα τέρατα. Να μιλήσουν».

Το τέρας χαμογέλασε. Ήταν φρικτό θέαμα. *Αν χρειαστεί να μπω διά της βίας, είπε, θα το κάνω ευχαρίστως.*

Σήκωσε τη ροζιασμένη δύσμορφη γροθιά του, για να τρυπήσει τον τοίχο του δωματίου του Κόνορ.

«Όχι!» αναφώνησε ο Κόνορ. «Δε θέλω να ξυπνήσεις τη μαμά μου».

Τότε ελα έξω, αποκρίθηκε το τέρας, κι ενώ ο Κόνορ ήταν ακόμα στο δωμάτιό του, η μύτη του γέμισε με την υγρή μυρωδιά από χώμα, ξύλο και χυμούς από το δέντρο.

«Τι θες από μένα;» ρώτησε ο Κόνορ.

Το τέρας κόλλησε το πρόσωπό του στο παράθυρο.

Το θέμα δεν είναι τι θέλω εγώ από σένα, Κόνορ Ο' Μάλλεϋ, απάντησε. *Είναι τι θες εσύ από μένα.*

«Εγώ δε θέλω τίποτε από σένα» είπε ο Κόνορ.

Τώρα, όχι, αντιγύρισε το τέρας. *Σύντομα όμως, ναι.*

«Ένα όνειρο είναι» έλεγε ο Κόνορ στον εαυτό του εκεί, στον πίσω κήπο, κοιτάζοντας το τέρας όπως διαγραφόταν σκοτεινό στον νυχτερινό ουρανό, με το φεγγάρι στα νώτα του. Σταύρωσε τα χέρια του σφιχτά μπροστά στο στήθος του, όχι επειδή κρύωνε, αλλά επειδή δεν μπορούσε να πιστέψει πως είχε πράγματι κατεβεί στις μύτες των ποδιών, είχε ξεκλειδώσει την πίσω πόρτα και είχε βγει έξω.

Εξακολουθούσε να είναι ήρεμος. Πράγμα περίεργο. Αυτός ο εφιάλτης –γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία, σίγουρα εφιάλτης ήταν– διέφερε πάρα πολύ από τον άλλο.

Κατ' αρχάς έλειπε ο τρόμος, ο πανικός και το σκοτάδι.

Κι όμως υπήρχε ένα τέρας, πεντακάθαρο σαν τον πιο καθαρό βραδινό ουρανό, που ορθωνόταν δέκα δεκαπέντε μέτρα ψηλά και βαριανάσαινε στον αέρα της νύχτας.

«Ένα όνειρο είναι» επανέλαβε.

Τι είναι όμως τα όνειρα, Κόνορ Ο'Μάλλεϊ;
ρώτησε το τέρας, σκύβοντας και φέρνοντας
το πρόσωπό του κοντά στου Κόνορ. *Ποιος*
μπορεί να είναι σίγουρος πως δεν είναι όλα τα
άλλα όνειρο;

Σε κάθε κίνηση του τέρατος ο Κόνορ
άκουγε ξύλο να κροταλίζει, αφουγκραζόταν
το μουγκρητό και το τρίξιμο μέσα στο
θεόρατο σώμα του. Έβλεπε και τη δύναμη
στα μπράτσα του τέρατος, τα μεγάλα
γυμνά κλαριά, που σαν χοντρά σκοινιά
στριφογύριζαν κι έκαναν συσπάσεις – ήταν
οι μύες του δέντρου και συνδέονταν με τον
πελώριο κορμό, το στέρνο, και από πάνω τους
έστεκε το κεφάλι με τα δόντια, που μπορούσαν
με τη μία να τον κόψουν στη μέση.

«Τι είσαι;» ρώτησε ο Κόνορ σφίγγοντας
πιο πολύ τα χέρια στο κορμί του.

Δεν είμαι «τι» απάντησε συνοφρυωμένο το
τέρας. *Είμαι «ποιος».*

«Τότε ποιος είσαι;» είπε ο Κόνορ.

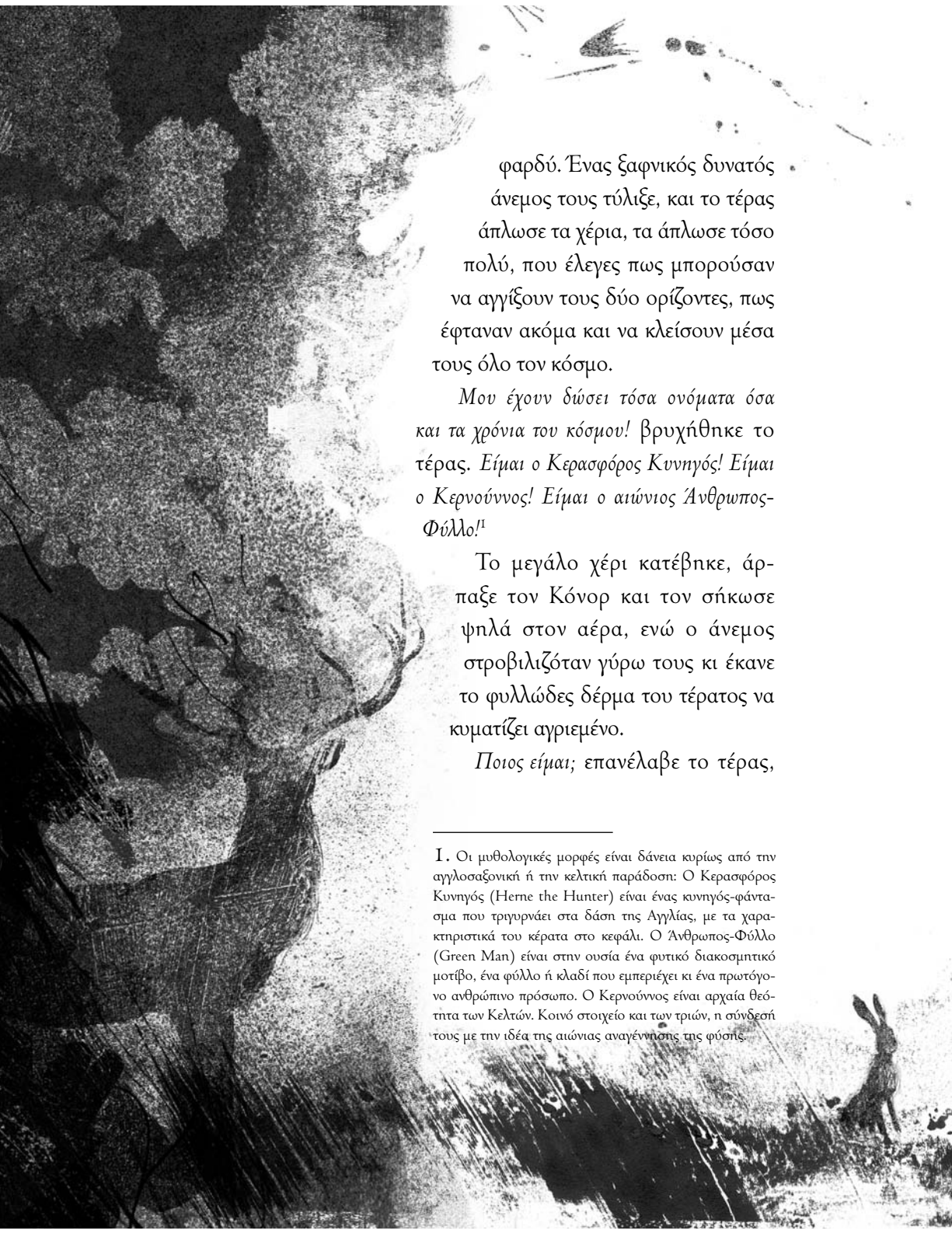
Το τέρας γούρλωσε τα μάτια. *Ποιος*
είμαι; αντιγύρισε με φωνή που δυνάμωσε.
Ποιος είμαι;

Το τέρας θαρρείς κι έγινε ακόμα
πιο πελώριο μπροστά τα μάτια
του Κόνορ, πιο ψηλό, πιο

φαρδύ. Ένας ξαφνικός δυνατός
άνεμος τους τύλιξε, και το τέρας
άπλωσε τα χέρια, τα άπλωσε τόσο
πολύ, που έλεγες πως μπορούσαν
να αγγίζουν τους δύο ορίζοντες, πως
έφταναν ακόμα και να κλείσουν μέσα
τους όλο τον κόσμο.

*Μου έχουν δώσει τόσα ονόματα όσα
και τα χρόνια του κόσμου! βρυχήθηκε το
τέρας. Είμαι ο Κερασφόρος Κυνηγός! Είμαι
ο Κερνούνος! Είμαι ο αιώνιος Άνθρωπος-
Φύλλο!*¹

Το μεγάλο χέρι κατέβηκε, άρ-
παξε τον Κόνορ και τον σήκωσε
ψηλά στον αέρα, ενώ ο άνεμος
στροβιλιζόταν γύρω τους κι έκανε
το φυλλώδες δέρμα του τέρατος να
κυματίζει αγριεμένο.

Ποιος είμαι, επανέλαβε το τέρας,

1. Οι μυθολογικές μορφές είναι δάνεια κυρίως από την αγγλοσαξονική ή την κελτική παράδοση: Ο Κερασφόρος Κυνηγός (Horn the Hunter) είναι ένας κυνηγός-φάντασμα που τριγυρνάει στα δάση της Αγγλίας, με τα χαρακτηριστικά του κέρατα στο κεφάλι. Ο Άνθρωπος-Φύλλο (Green Man) είναι στην ουσία ένα φυτικό διακοσμητικό μοτίβο, ένα φύλλο ή κλαδί που εμπεριέχει κι ένα πρωτόγονο ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Κερνούνος είναι αρχαία θεότητα των Κελτών. Κοινό στοιχείο και των τριών, η σύνδεσή τους με την ιδέα της αιώνιας αναγέννησης της φύσης.

εξακολουθώντας να βρυχιέται. *Είμαι η ραχοκοκαλιά των βουνών! Είμαι τα δάκρυα των ποταμών! Είμαι τα πνευμόνια που ανασαίνουν τον άνεμο! Είμαι ο λύκος που σκοτώνει το ελάφι, το γεράκι που σκοτώνει το ποντίκι, η αράχνη που σκοτώνει τη μύγα! Και είμαι και το ελάφι, το ποντίκι και η μύγα που θα φαγωθεί! Είμαι το φίδι του κόσμου που τρώει την ουρά του! Είμαι καθετί ανήμερο και ανεξημέρωτο! Το τέρας έφερε τον Κόνορ κοντά στο μάτι του. Είμαι αυτή η άγρια γη κι έχω έρθει να σε πάρω, Κόνορ Ο' Μάλλεϊ.*

«Μοιάζεις με δέντρο πάντως...» μουρμούρισε ο Κόνορ.

Το τέρας τον έσφιξε ώσπου ούρλιαξε.

Δεν έρχομαι συχνά περπατώντας, μικρέ, μούγκρισε το τέρας, παρά μόνο για θέματα ζωής και θανάτου. Και τότε απαιτώ να ακουστή.

Το τέρας χαλάρωσε τη λαβή του, και ο Κόνορ κατάφερε να αναπνεύσει ξανά. «Και τι θες από μένα;» ρώτησε.

Το τέρας χαμογέλασε μοχθηρά. Ο άνεμος κόπασε, κι έπεσε σιωπή. *Επιτέλους, είπε το τέρας. Φτάνουμε στο θέμα μας. Στον λόγο για τον οποίο ήρθα περπατώντας έως εδώ.*

Ο Κόνορ σφίχτηκε, τρέμοντας ξαφνικά αυτό που ήταν να ακούσει.

Θα γίνει το εξής, Κόνορ Ο' Μάλλεϊ, συνέχισε το τέρας. Θα έρθω κι άλλες φορές κι άλλες νύχτες.

Ο Κόνορ ένωσε την κοιλιά του να γίνεται πέτρα, σαν να ετοιμαζόταν να δεχτεί γροθιά.

Και θα σου πω τρεις ιστορίες. Τρεις ιστορίες απ' όταν περπάτησα ξανά.

Ο Κόνορ βλεφάρισε έκπληκτος. Και μετά βλεφάρισε ξανά.

«Θα μου πεις ιστορίες;»

Ακριβώς, απάντησε το τέρας.

«Μα...» Ο Κόννορ κοίταξε γύρω του δύσπιστα. «Τι σόι εφιάλτης είναι αυτός;»

Οι ιστορίες είναι τα πιο άγρια πράγματα του κόσμου, βρυχήθηκε το τέρας. Οι ιστορίες κυνηγούν και δαγκώνουν και σκοτώνουν.

«Αυτό λένε πάντα και οι δάσκαλοι» αντιγύρισε ο Κόννορ. «Ούτε κι εκείνους τους πιστεύει κανείς».

Κι όταν τελειώσω εγώ τις τρεις ιστορίες, συνέχισε το τέρας σαν να μην είχε μιλήσει καν ο Κόννορ, εσύ θα μου πεις μια τέταρτη.

Ο Κόννορ στριφογύρισε μέσα στο χέρι του τέρατος. «Δεν είμαι καλός στις ιστορίες».

Θα μου πεις εσύ μια τέταρτη, επανέλαβε το τέρας, και θα είναι η αλήθεια. «Η αλήθεια;»

Όχι οποιαδήποτε αλήθεια. Η δικιά σου αλήθεια.

«Ε... Εντάξει» αποκρίθηκε ο Κόννορ, «αλλά είπες πως στο τέλος θα φοβηθώ, και όλα αυτά δεν ακούγονται και πολύ φοβερά».

Ξέρεις πως αυτό δεν είναι αλήθεια, είπε το τέρας. Ξέρεις πως η δικιά σου αλήθεια, αυτή που κρύβεις, Κόννορ Ο' Μάλλεϊ, είναι ό,τι φοβάσαι πιο πολύ.

Ο Κόννορ σταμάτησε να στριφογυρίζει.

Δεν μπορεί να εννοούσε –

Δεν υπήρχε περίπτωση να εννοούσε –

Δεν υπήρχε περίπτωση να ήξερε αυτό.

Όχι. Όχι. Δε θα του έλεγε ποτέ τι συνέβαινε στον πραγματικό εφιάλτη. Ποτέ μα ποτέ.

Θα μου πεις, συνέχισε το τέρας. Επειδή γι' αυτό με κάλεσες.

Ο Κόννορ αισθάνθηκε ακόμα πιο μπερδεμένος. «Σε κάλεσα; Εγώ δε σε κάλεσα...»

Εσύ θα μου πεις την τέταρτη ιστορία. Θα μου πεις την αλήθεια.

«Κι αν δεν την πω;» ρώτησε ο Κόνορ.

Το τέρας έσκασε και πάλι το ίδιο μοχθηρό χαμόγελο. *Τότε θα σε φάω ζωντανό.*

Και το στόμα του άνοιξε απίστευτα πολύ, άνοιξε τόσο, που θα μπορούσε να φάει τον κόσμο όλο, να εξαφανίσει τον Κόνορ για πάντα –

Ανακάθισε στο κρεβάτι του με μια κραυγή.

Στο κρεβάτι του. Ήταν ξανά στο κρεβάτι του.

Φυσικά και ήταν όνειρο. *Φυσικά και ήταν. Πάλι.*

Αναστέναξε με θυμό κι έτριψε τα μάτια με το κάτω μέρος της παλάμης του. Πώς να ξεκουραστεί όταν τα όνειρά του είναι τόσο κοπιαστικά;

Θα πήγαινε να βάλει ένα ποτήρι νερό, σκέφτηκε πετώντας από πάνω του τα σκεπάσματα. Θα σπκωνόταν και ύστερα θα ξεκινούσε τη νύχτα του ξανά από την αρχή, ξεχνώντας όλο αυτό το χαζό όνειρο που δεν έβγαζε και κανένα νό –

Κάτι έτριξε κάτω από τα πόδια του.

Άναψε το πορτατίφ του. Το πάτωμα ήταν γεμάτο δηλητηριώδη κόκκινα γκι από έλατο.

Τα οποία κατάφεραν με κάποιον τρόπο να μπουν στο δωμάτιο μέσα από το κλειστό και σφαιλισμένο παράθυρο.

